

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

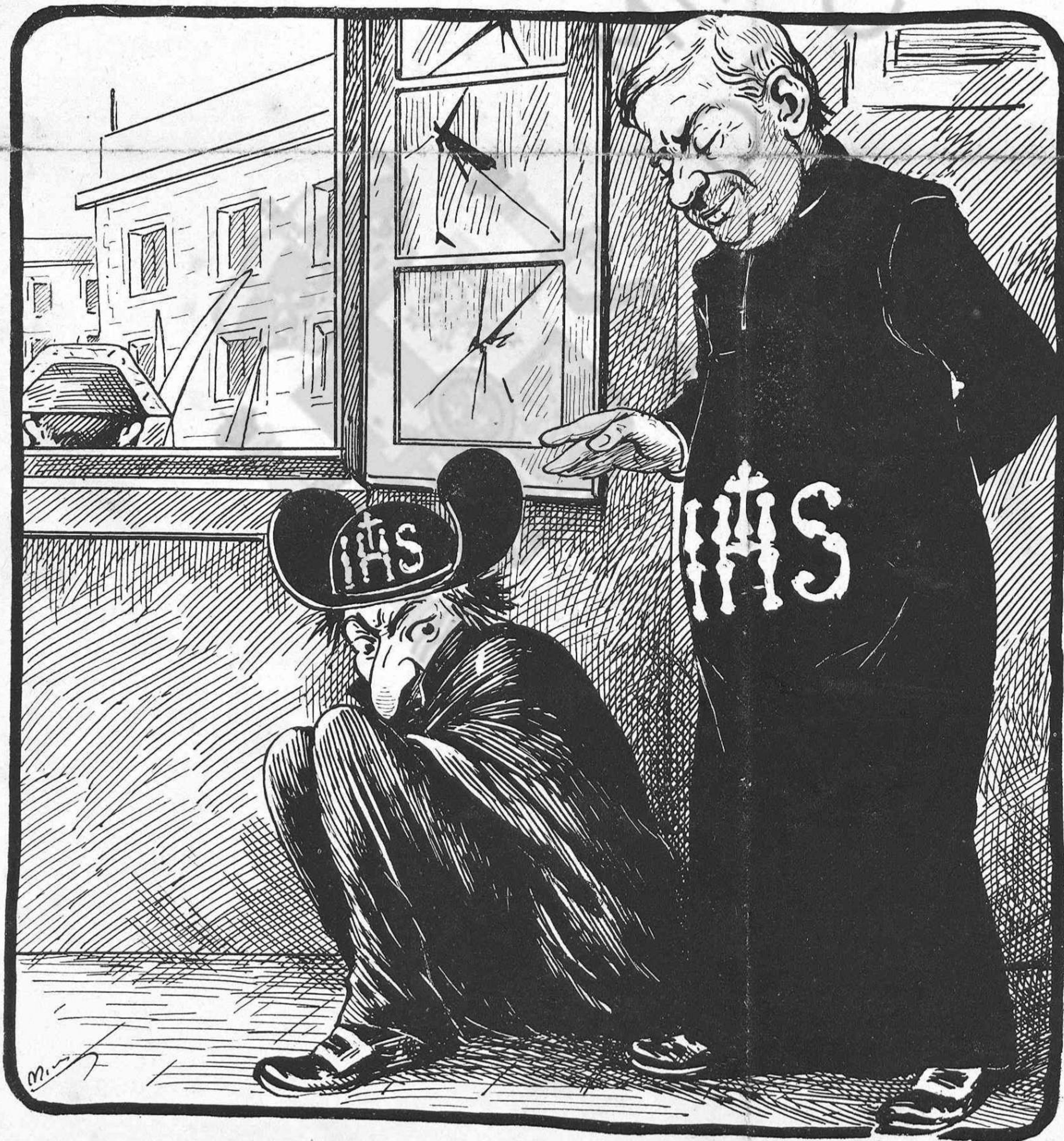
ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

DURANT LA MANIFESTACIÓ DEL DIUMENJE

DE DIJOUS A DIJOUS

—Germanet, fora por: miri á la finestra y veurá al Pare Etern que vetlla per nosaltres.

CONTRA la campanya clerical, tolerada fins á cert punt, ja que no secundada pel govern, se reventen la major part dels bisbes, expedint reclamacions y protestas al govern, pastorals als seus feligresos y fent que la catedra dita del Esperit Sant se converteixi en un reducte per atiar á mansalva el foc de la discordia religiosa. Tota aquella mansuetat dels temps en que se 'ls deixava fer lo que volian, s' ha transformat en iracondia á penas han notat el despertar dels sentiments anticlericals del poble.

Mentrestant el rey de las húngaras s' ha decidit á fer la por, disposantse, segons diuen, á publicar un manifest, en el qual se presentarà com l' únich paladí possible de las congregacions religiosas amassadas y sense amparo, diu ell, dintre de las actuals institucions.

Es á dir: el vensut del any 76, tracta de atreure novament al clero, que casi l' havia abandonat pera fer honor al pressupost de la monarquia restaurada y tracta de atreure'l ab l' idea de ferlo servir com en la passada guerra de reclutador de las partidas y patuleyas defensoras de las sévas pretenions.

Si ho arriba á conseguir, suposan que s' tirarà novament al camp á tentar fortuna.

Es molt trist lo que li passa á Espanya, condemnada á viure sempre á mercé de la reacció mes embrutidora. O s' deixa farcir pacientment de clericalisme que l' embruteix y l' enerva, ó se la coloca en la dura alternativa de tenir que acceptar una nova guerra civil.

Nosaltres creyém ab tota sinceritat, que mes val lo últim que lo primer. Els mals humors que corren per l' organisme nacional sense deixar-lo medrar, es millor que s' condensin y prenguin la forma aguda de un abcés. Quan surti l' abcés se 'l reventarà y tal vegada aixís recobri la nació la salut perduda.

Lo mes trist es que un govern que s' titula liberal, en lloch de afrontar el terrible problema cara á cara, s' entretengui pastelegant ab els enemics de la llibertat.

Un acte de suprema energia bastaria á salvarnos. L' esperit liberal adquiriria una forsa imponent, avassalladora, que no en vá el progrés, es avuy l' atmosfera vital de tots els pobles civilisats. Si l' etern enemic de la llibertat d' Espanya s' atrevis á alsar el cap seria vensut, com ho ha sigut sempre, y ho seria avuy, tal volta, de una manera definitiva.

Apart del problema religiós que tant preocupa els esperits de la gent de ideas, no passa res en la política que pugua cridar de una manera especial l' atenció.

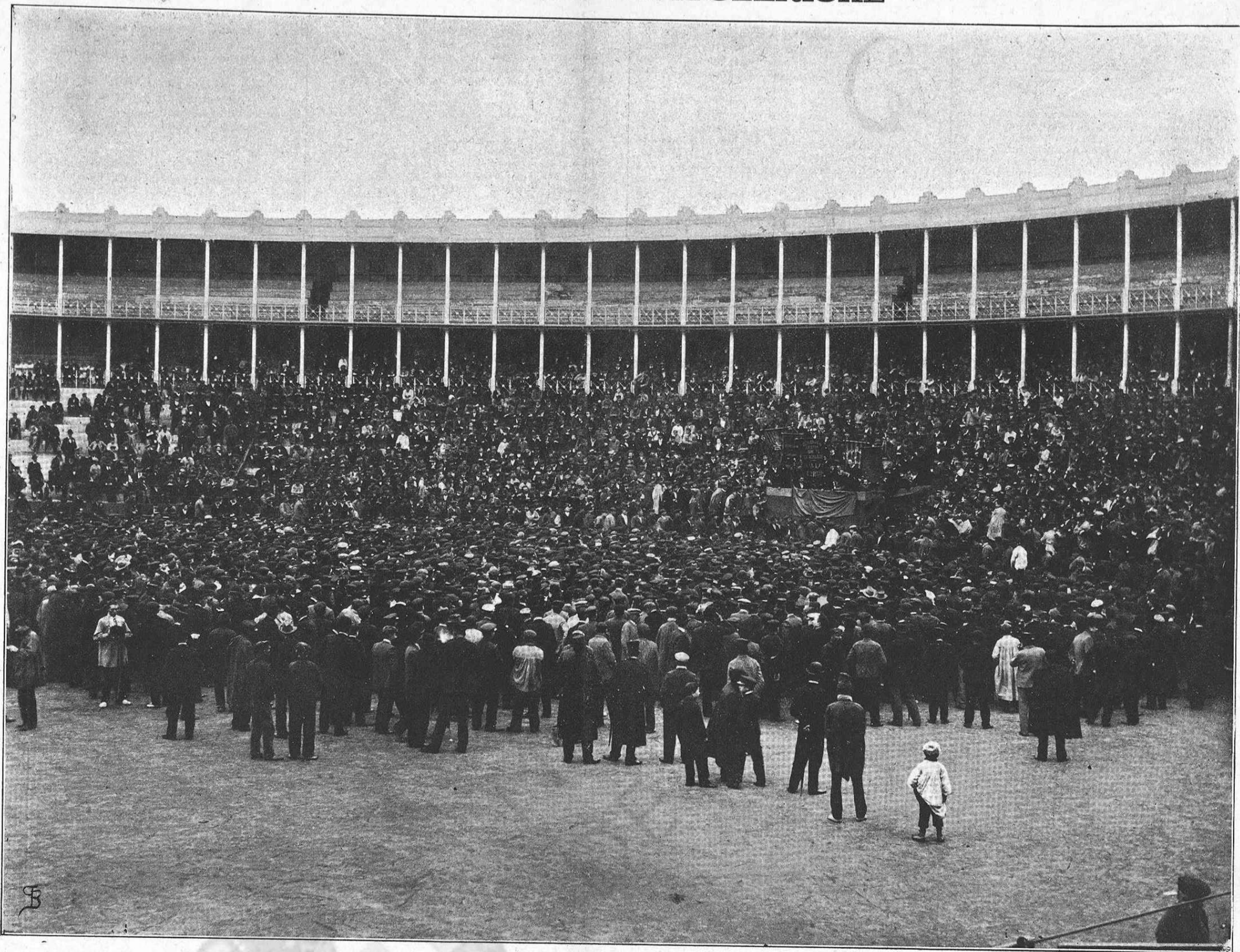
En vigílias de unas eleccions de Diputats á Corts el govern ha expedít varias circulars, qu' en apariencia tendeixen á donar al elector algunas garantias. Una d' ellas, es la que permet als notaris prestar els serveys propis del seu càrrech fins fora de la jurisdicció ó del colégi á que pertanyen. Pero aixó, si bé s' mira, es igual á res. Encare que hi hagués tants notaris com urnas electorals que no hi son de bon tros, se farián trampas. Bastaria que certs candidats poch escrupulosos contractessin al major número possible de aquests funcionaris de la fe pública, pera deixar privats de sos serveys á sos competidors.

No es aquest el camí de restablir la confiança en el cos electoral. Per escriure circulars no s' pert el

EL MEETING ANTI-CLERICAL

Aspecte de la Plassa de Toros, á l' hora dels discursos.

(Instantánea de LA CAMPANA DE GRACIA)

REPLICHS

UNA frase de un ciutadà, que 's veia ja l' garrot de un policia á sobre.

—Ep, matalasser, cuydado. Si vols estovar llana ves á n' aquella casa que n' hi ha molta.

Y li senyalava ab el dit el convent dels jesuïtas.

El yankees s' han apoderat del Aguinaldo, valent-se de una infame traïció. Pero ells fan com els jesuïtas, pera lograr el fi que 's desitja tots els medis son bons.

Y ara vé la gran qüestió: ¿qué 'n farán del célebre cabecilla tagalo? Algú proposava que se l' enviés als Estats Units per tributarli 'ls honors deguts á la seva categoria, en atenció á las mostrats de valor y de pericia que ha estat donant en el curs de la campanya.

Aquesta manera d' honorar á un enemich, prés per traïció, es molt original, y per conseguint molt yankee. Lo mateix que ab l' Aguinaldo van fer ab en Cervera. Vensut á Santiago y trasladat als Estats Units, no s' entenia de festas y d' obsequis.

Pero en lo cas del jefe tagalo ha succehit una cosa inesperada.

A la qüenta, l' Aguinaldo que han capturat no es l' Emilio, capdill de la insurrecció, sino en Baldomero, germá de aquest.

De manera que 's creyan haver arreplegat un duro legítim y s' han de contentar ab un duro sevillano. ¿Y volen veure ara als yankees indignats? Ja fins parlan de fusellar al Aguinaldo á qui avants tractavan de vitorejar.

Son molt positivistas els yankees: tenen un duro fals, y plens de rabiá 'l clavan al taulell.

En Sagasta ha guardat lliet, víctima del trancasso. ¿Qué 's consoli, qu' altres n' hi ha que també pateixen!

Trancasso, per trancasso, mes dolent que l' de 'n Sagasta, es el que varen rebre algunas personas, diumenje al mitj del dia, en l' encreuhament del carrer del Bruch ab el carrer de Caspe.

Trona en Mañé contra la masoneria. De la maso-

neria fá partir la campanya anti-clerical, y en proba de aixó fá notar la coincidencia de que la persecució de las ordres religiosas haja surgit aquí al mateix temps que á Portugal y á Fransa.

¡Pobre D. Joan! ¡Quina manera de trencarse el cap inútilment!

¿Vol saber perquè l' moviment anti clericalista ha surgit aquí al mateix temps que á Fransa y á Portugal?

Senzillament perque l' invasió clerical y 'ls seus abusos han sigut simultáneos en las tres nacions.

Y ¡amigol una mateixa epidemia reclama un mateix medicament.

Per contestar á las provocacions de un ensotanat de Valladolid, la multitud vá invadir l' iglesia, posantse á cantar *La Marsellesa*.

Aixó irritará molt á no poch carcatólichs, pero diguin ¿no son ells molts vegadas els que converteixen las iglesias en clubs?

Donchs no 's queixin si troban qui segueix el seu exemple, que ja ho diu el refrán: «Donde las dán las toman.»

Un dels oradors del meeting del diumenje:

«Jo sé qu' en un convent de Barcelona retenen á una noya contra la voluntat de la seva mare.»

El poble indignat:—Aném á llibertarla!

L' orador:—Calmeuvos: jo pendré nous informes y un cop els tingui 's farà lo que 's deü.

El fet era cert. Y la proba es que tan bon punt las monjas varen tenir coneixement del meeting, varen restituir la noya á la seva mare, que fins llavors havia fet en vá tota mena d' esforços pera recobrarla.

Ja ho sab el poble: quan vol que 's realisi un acte de justicia, no té més qu' ensenyar las unglas.

La Epoca de Madrid se fa l' alarmada, assegurant que ab els atachs als convents y la prohibició de las professóns comensém á trobarnos com al any 1873. ¡Avuy fos y demá... República!

Un refrán adobat que dedico á n' en Sagasta: «Sembra freres y recullirás disgustos.»

Diu qui va tenir ocasió de veureho, que oferían un espectacle edificant els cap-pares dels esbirros que durant els successos del diumenje permanesqueren dintre de la cova dels Loyolas, quan calma-da ja la serracina, sortiren per anarse'n cada hù al seu punt.

Estavan rojos, alegres, animats, y alguns fins feyan tantinas.

Se coneix que mentres pel carrer se derramava la sanch del poble liberal, á dintre del catau corria en abundancia la sanch de Cristo.

Diumenje al matí entre dos ciutadans:

—Ahont vas Eloy, tan dematí?

—A la Plassa de toros.

—Ay ay ¿que hi ha corrida?

—Sí; pero no de toros: corrida de freres.

ENDEVINALLAS

XARADA

Per desitj de fé un regalo el fill del senyor, *Hu-dos*, á una nena *tres-tercera* va pujá sobre una *tot*, y agafá una *prima-tres* que al donarli molt gojós ella no volgué aceptar, porque no sent de valor, segons ella, tals regalos no venen del fons del cor.

E. ZOLA Y B.

ANAGRAMA

Mon *total* va dirme aixís en acabant de dinar:

—Pren la *tot* qu' en la fruytera per postres t' havém deixat y pórtam del escriptori la capseta del *total*.

TAP DE SURO VILAFRANQUÍ

CONVERSA

—¿Ahont vas, Lluís?
—Vaig á l' estació á veure si l' hereu Salvá arriba.
—¿Y d' ahont vé?

—Home, del poble que ja t' hi dit.

J. BOSCH Y ROMAGUERA

GEROGLÍFICH

P I Balth

Q A S

ALTADILL

CORRESPONDENCIA

Caballers: Un catalá petit, Un reventa tronas, Aigua Freda, Ninotet, Paulito Solá y Comp. (bruts!) l' Electra-citat, Joseph Herrero, Frederich Gibernau, F. Muntané, S. Currulla, Un liba R. de l.ª, Un tarit tarot, Miguel Millaret, Patricio del tornillo, Frederich y Cristófol, Dos enamorats, Juan Borrell, Felip Barata, Osout curf Oibap y Pau-manías (a Valls: Per menos, per molta menos causa l' assotaren y l' crucifixaren.

Caballers: Faberas d' Alfá, J. Montabliz, Xech de Llansá, Baltasar Casademón y Parés, Un de Blanes, Sisket D. Palla, J. B. B. (a) Picarol: ¡Aleluya! ¡Aleluya! D' aixó se 'n diu treballar ff. 'S mereixen una mona de sis ous, al menos.

Caballer: S. y F. Bonaplata: Lo que 'ns envia no es plata bona. No arriba ni á Plata-Meneses.—Catalá Nista: La cansoneta 'ns ha agradat, principalment per lo curta. Desseguida hem vist que no anava en lloch. Las xaradas, dolentas.—Benet Pagell. El Sabi diu que probi de félsih tirar per un camalich; si aixó no li dona resultat fásissela venir de la Budallera ó del Pas-Vich; y en últim cas... vosté mateix.—F. Jové Calbó: Hem rebut la seva *Engre-na*, que no ha fet gens de fortuna.—F. G.: Representa l' seu dibuix un frere com un bastaix, que sino fos qu' es molt flux, creuriam qu' es Caran d' Ache.—Tnof ed Terim Aseret: Se 'n va? Torní sovint, pero no reincideixi ab aquestas composicions.—F. Plá y Prats: Els seus consonants en esta *¡ay! no hay Dios que los resista*.—Prudencia E.: Vosté deuria dirse Im-Prudencia; que no deixa de serho l' enviar un cantar tan dolent.—J. S.: La *carta* va bastant bé. Gracias.—Narcís del Toro: ¡Caratsus, home, que s' havia perdut? Celebrém que se 'ns torni filósoph «*El amor es una mentira como no se la puede igualar*» Bien, noy, bien.—R. C. (Sabadell): Las pensadas de vosté están á l' altura de las del Toro.—Un n morat pobre: Celebrém l' alivi y sentim las reincidencias. Si no vol recaure deixis de fer aquestas intentonas literarias.—Abel Gaubanas: La sub-títula *instantánea* y en vritat que ho es una mica massa.—Conquet de Isona: Bona fe y res més.—Malitón Fortuny y Comparsa: Es broma de capellá, y no fa per casa.—Melibruna: Ha estat, senyor Melibruna, aquest cop de mala lluna.—A. C.: Hem rebut els seus traballs que son tan llarchs com defectuosos.—J. Serrats: Y 'ls de vosté Joan Serrats están plens de disbarats. Y 'l tenir á pastoras per ayrnadas es del temps de las cocas ensucradas.—Joseph Poch: Sí, poch cuidats.—C. S. Stalam: No es que vaji molt malament; pero es poca cosa y no es nou, Aixó en Millá ho feya ab més salero.—L. Genís: Va bastant bé.—J. Asleib: Anirá tot menos alló de Las Caramellas, que té molts defectes.—J. S. (Tarrasa): Lo que 'ns insinua té un carácter local massa exclussiu.

Imprempta de LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8.

Tinta Ch. Lorilleux y C.ª